

Θυμός («Μπαμ-Τέλος»)

Ανέκαθεν, όλες οι εκφράσεις θυμού είχαν να κάνουν με μη ικανοποίηση κάποιων φυσικών ή επίκτητων αναγκών.

Επιβίωση, διατροφή, ασφάλεια, στέγη-περιοχή, κοινωνική επικράτηση, σεξουαλική επικράτηση, στοργή, αναγνώριση και τόσες-τόσες άλλες.

Άλλες που ξέρουμε και μπορούμε να ονομάσουμε.

Και άλλες που αγνοούμε και απλώς αισθανόμαστε.

Ο άνθρωπος της πόλης τώρα, βρίσκεται αντιμέτωπος με τη μεγαλύτερη διαχρονικά ένταση των διαφόρων μορφών θυμού, σχετιζόμενες πάντοτε με τις αναφερόμενες μη ικανοποιημένες ανάγκες, καθώς, σε πολλές περιπτώσεις, οι πολιτισμικοί περιορισμοί καθιστούν ανεπίτρεπτη την φυσική αντίδραση.

Ο νους πειθαρχεί.

Αναγνωρίζει νόμους, υποχρεώσεις και δικαιώματα.

Προτρέπει προς την «ορθή» κοινωνική συμπεριφορά και στάση.

Αντίθετα, το ένστικτο, η ψυχή και η καρδιά θυμούνται.

Θυμούνται δράσεις, αντιδράσεις και συμπεριφορές, τις οποίες ο άνθρωπος, εκ φύσεως, εφάρμοζε επί χιλιετίες.

Θυμώνουν με όσα θα θύμωναν.

Δεν συμφωνούν πάντοτε με τον νόμο.

Ούτε και με τον νου.

Κι έτσι, ο άνθρωπος της πόλης θυμώνει εις διπλούν.

Βρίσκεται αντιμέτωπος αφενός με έναν εκ γενετής φυσικό θυμό και αφετέρου με έναν εκ κοινωνίας επίκτητο.

Ο άνθρωπος της πόλης με άλλα λόγια θυμώνει με κάποιες φυσικές αφορμές, μα ταυτόχρονα, θυμώνει και επειδή δεν του επιτρέπεται να θυμώνει.

Κι ύστερα άντε πιάστον.

Κι ακόμα κι αν τον πιάσεις, άντε να βρεις το γιατί.

Ο λόγος του θυμού, σχεδόν πάντοτε, δεν περιορίζεται μόνο στη συγκεκριμένη αφορμή. Συνήθως, όταν θυμώνουμε, προϋπάρχει μέσα μας μία συνισταμένη μικρότερων θυμών.

Συν τω χρόνω και με τις πάμπολλες καθημερινές αφορμές, οι μικρότεροι αυτοί θυμοί ολοένα προστίθενται στο ένα προϋπάρχον μέσα μας συναίσθημα.

Κάποιες φορές κοιμάται και μας ξεγελάει.

Μα παραμένει εκεί.

Έτοιμο να διακρίνει -ή εν ανάγκη να δημιουργήσει- μία νέα αφορμή, ώστε να τραφεί.

Και όσο παραμένει ανέκφραστο, μεγαλώνει.

Μεγαλώνει...

Μεγαλώνει...

Και κάποια στιγμή:

Μπαμ
Τέλος